

[Kjeld Olesen.]

befolkningsgruppers rettigheder, og når det så drejer sig om at rede trådene ud, så skubber man det bare fra sig, så siger man, at det må arbejdsmarkedets parter se at finde ud af. Vi kan ikke acceptere noget sådant.

Og i øvrigt — når det drejer sig om det meget vigtige spørgsmål, der hedder dyrtidsreguleringens virkninger i al almindelighed — henviste jeg i går til den meget interessante betænkning — synes jeg nok — der på venstres forslag fremkom i 1966. Efter at have tænkt tingene igennem kunne man konstatere, at dyrtidsreguleringen jo ikke var årsag, i hvert fald ikke nogen hovedårsag, ikke var nogen væsentlig årsag til pristigningerne.

Jeg vil også bede om, at man lægger mærke til en anden ganske interessant ting. Hvis vi sammenligner pristigningerne i Danmark med en lang række andre lande, så vil man se, at pristigningerne stort set er de samme, at de stort set er de samme også i de lande, hvor der ikke eksisterer nogen automatisk dyrtidsregulering som herhjemme.

Jeg hørte naturligvis med interesse økonomi- og handelsministerens betragtninger, og undskyld, at jeg siger det, de forekom mig at være temmelig teoretiske over for det meget alvorlige spørgsmål, der hedder, at regeringen ønsker at gribe ind i overenskomster. Man må ikke tro, at det at gribe ind i overenskomster er noget, der bare kan gøres ved, at man sætter et stykke papir i skrivemaskinen og så skriver et forslag. Det forslag, regeringen kommer med, følger man med nøje interesse ude på arbejdspladserne, og regeringen har et kæmpeansvar for, hvordan klimaet skal være ude på arbejdspladserne — alt afhængig af, hvad den kommer frem med.

Så vil jeg også gøre et par bemærkninger om finanspolitikken.

Jeg spurgte, om det var på sin plads med den slækkelse, der havde fundet sted. Finansministeren svarede, at det afgørende er jo: i forhold til hvad? Det er jeg enig i. Jeg mener også, at man her må finde ud af eller konstatere, hvem den slækkelse, vi har set nu, er kommet til gode. Og jeg vil også mene, at en slækkelse af finanspolitikken og i øvrigt, hvad regeringen foretager sig, har nøje sammenhæng med de besparelsespla-

ner, som vi altså nu kan vente i næste uge og vente på med spænding.

Men statsministeren havde en bemærkning, som jeg nok synes er interessant, om finanspolitikken, idet han sagde, at stigningen i oliepriserne jo dæmper i sig selv, sagde, at besparelserne også er udtryk for en dæmpning. Og det er jo noget, der ligesom bakker den fornemmelse op, jeg gav udtryk for i første omgang, nemlig at det nok er et spørgsmål, hvor stort behovet egentlig er for denne fortsatte stramme finanspolitik. Er det ikke sådan, at vi snarere må stille os selv spørgsmålet, om ikke vi skal gå den anden vej? Og handels- og økonomiministerens bemærkninger bar jo også derhenad. Og det får mig til at sige, at den „forkætrede“ finanspolitik, som den tidligere regering stod for og førte igennem på afgørende punkter, synes at have haft sin virkning, og i hvert fald må vi vide noget mere, før vi kan komme hen til realiteterne, når det drejer sig om de skridt, der skal tages, og vi siger tak for bemærkningerne om, at vi nu kan afvente den reviderede finansplan.

Endelig må jeg komme med en bemærkning om boligpolitikken. Jeg har forstået regeringen sådan, at man ønsker, at boligudgiften såvel for ejere som for lejere skal være den samme som i 1973. Det lyder jo meget godt. Jeg må indrømme, vi har svært ved at se ligheden imellem disse to grupper, når vi ser, hvad regeringen indtil nu er kommet frem med. Men jeg forstår, at man vil fastholde samme boligudgiftsniveau for ejere og lejere, og så må jeg spørge boligministeren: vi ved, hvad der er tale om for ejere af enfamiliehuse og ejerlejligheder. Vi ved ikke rigtig, hvordan det ligger for lejere. Vi ved, at de driftslån, som er givet i forbindelse med almennyttigt byggeri, der er færdiggjort her i begyndelsen af 1970'erne, skal bortfalde i 1974. Hvis man skal fastholde samme huslejeniveau, må man altså sætte noget andet i stedet. Jeg spørger: hvad andet vil man sætte i stedet?

Vi havde i vort oplæg for parcelhusejere det forslag — og der var flertal i det tidligere folketing for det — at der for folkepenionister, der er parcelhusejere, skulle gælde en særlig ordning, der indebar, at de i virkeligheden ville få et nedslag, og jeg må spørge finansministeren: er man gået bort fra den tanke?